

fismadega foolis. — Tema õppis nii hea meelega ja luges isale ja emale ühfusega esimesi sõnu kottu ette, näitas oma esimesi kirjutamise katseid.

„Oled tubli pois, Karl,” ütles isa.

Weike Karl ütles aga isale ka laulu-salmisi ette, mida tema foolis õppis ja nädali-salmisi. Ja tahtes ebf tahtmata pidi Emil Weidner oma lapsel ees paigal seisma ja kuulama, kest kui tema poissi järslikult ära saatis, siis täitiswad ennast weikeste fismad pisaratega, ja weike Karl waasta oli isa süda pehme. Ja kui fa mõni salm, mida Karl ette ütles, teda torkas ja tema seda ennenimi ei oleks kuulda tahtnud, siiski wöitles tema oma enese waasta ja lastis pojikest peast ette lugeda, mida see tahtis.

Ühel Talvekuu öhtul istus Emil Weidner laua ääres, ahju ligidal. Naene tallitas väljas, osi lehma-lauta läinud. Emil tuetas pead käte pealse. Tema fismad wajusiwad väsimusest finni, kui fa veel väga hilja ei olnud. Kesk aga harjunud on kohapidamises ümber jooksma, see ei suuda seistes une waasta panna. Üues hulgus tuul ja kärises lumi wanfrete rataste oll, ja Emil mõtles, et ifla parem on, soojas tuas soaja ahju ääres istuda, kui uulitsal rändada ebf sõita. Tema lõrvas istus weike Karl ja ei olnud foguni veel väsinud. Elavalt waatasiwad tema lahked fismad ümber,

ja kord täie, kord poolte healega torratas tema oma õppimise-tülli Büibili-lugudest.

Emil oli uinumise ja wälwamiise wahel. Kui aga torm õues ümber maja hulgus, nagu tahals föiki ümber lükata, ärkas tema järsku üles, ja iga kord kui tema ärkas, kuulis tema pojikest ütlesema: „Ja Jehowa ütles Raini waasta: „Kus on sinu wend Abel?” ja tema üties: „Ei mina tea, olen mina oma wenna hoidja?” —

Neljat wöi wiiet korda oli see juba nenda olnud, ja igakord tundis Emil midagi omast südamest läbi läima; esiteks ei olnud tema hiete aru jaanud, kas oli see töveste tema pois, kes sedaväisi rääkis, wöi kas tuli heal õuest, tormi seest wälja. See läks temale liiaaks. „Pois,” ütles tema läbevata healega, — „els Sina seda nitud juba mõista?”

Uni osi lahkunud ja sellega väsimus fa.

„Isa, ütles Karl, „mina mõistan seda küll juba dige heaste, aga mina forratan ifla veel, kest foolmeister ütles, seda lugu pidada igaüks unes fa mõistma.”

„Soo,” vastas isa pikkamisi, „kas foolmeister on seda ütelnud?”

„Ja, isa, ja veel palju rohlem,” vastas Karl läitiwa fismadega. „Tema on meile ütelnud, et wennad piawad üksteist armastama, ja ei mitte fadedad olema, nagu Rain, kes mõrtjukate jai.